

(คำแปล อย่างไม่เป็นทางการ)

เผยแพร่ 21 July 2017

ต้นฉบับภาษาอังกฤษ

คณะกรรมการจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรี

ข้อคิดเห็นโดยสรุปต่อการรายงานตามวาระของประเทศไทยที่รวมรายงานครั้งที่ 6 และครั้งที่ 7¹

1. คณะกรรมการฯ ได้พิจารณารายงานฉบับที่ 6 และที่ 7 ของประเทศไทย (CEDAW/C/THA/6-7) ในการประชุมครั้งที่ 1504 และ 1505 เมื่อวันที่ 5 กรกฎาคม 2560 (ดู CEDAW/C/SR.1504 and CEDAW/C/SR.1505) คณะกรรมการฯ ได้ระบุประเด็นและคำถามไว้แล้วในเอกสาร CEDAW/C/THA/Q/6-7 โดยมีคำตอบจากรัฐบาลไทยในเอกสาร CEDAW/C/THA/Q/6-7/Add.1.

A. คำนำ

2. คณะกรรมการฯ ชื่นชมที่ ประเทศไทยได้จัดส่งรายงานตามวาระที่รวมฉบับที่ 6 และฉบับที่ 7 แต่ผิดหวังที่รายงานนี้ล่าช้าไปถึง 5 ปี คณะกรรมการฯ ขอชื่นชมว่าประเทศไทยได้ตอบคำถามที่ได้มีการหยิบยกขึ้นโดยมีคณะทำงานจัดเตรียมการประชุมมาล่วงหน้า คณะกรรมการฯ มีความยินดีที่ได้มีโอกาสสานเสวนากับประเทศไทยอีกครั้งหลังจากที่มีขึ้นครั้งสุดท้ายเมื่อ 11 ปีก่อน รวมทั้งขอแสดงความชื่นชมในการนำเสนอรายงานด้วยวาจาของผู้แทนประเทศไทย รวมทั้งที่ได้อธิบายเพิ่มเติมเพื่อความชัดเจนในการถามตอบด้วยวาจากับคณะกรรมการฯ

3. คณะกรรมการฯ ขอชื่นชมที่ประเทศไทยได้จัดให้มีคณะผู้แทนจากหลายภาคส่วนเป็นคณะใหญ่ โดยมีหัวหน้าคณะเป็นรองปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ นางนภา เศรษฐกร คณะผู้แทนยังประกอบด้วยผู้แทนจากกระทรวงมหาดไทย กระทรวงแรงงาน กระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงการต่างประเทศ ศาลรัฐธรรมนูญ สภานิติบัญญัติแห่งชาติ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ คณะกรรมการแห่งชาติด้าน

¹ รับรองโดยคณะกรรมการ ในสมัยประชุมครั้งที่หกสิบเจ็ด (วันที่ 3-21 กรกฎาคม 2560)

นโยบายและยุทธศาสตร์การพัฒนาศถานภาพสตรี (กยส.) ศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้ (ศอ.บต.) คณะผู้แทนถาวรไทยประจำองค์การสหประชาชาติ ณ นครเจนีวา

B. ความก้าวหน้า

4. คณะกรรมการฯ ยินดีต่อความก้าวหน้าที่ประเทศไทยดำเนินการปฏิรูปกฎหมาย นับจากการพิจารณา รายงานในปี 2549 ซึ่งเป็นการรายงานครั้งที่ 5 โดยเฉพาะอย่างยิ่ง;

- a) พ.ร.บ.ป้องกันและแก้ปัญหาการตั้งครรภ์ในวัยรุ่น พ.ศ. 2559
- b) พ.ร.บ. ความเท่าเทียมระหว่างเพศ พ.ศ. 2558
- c) พ.ร.บ.ค่าน้ำหนักหญิง พ.ศ. 2551
- d) การแก้ไข พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ ในปี 2551 ปี 2558 และ ปี 2560
- e) พ.ร.บ.คุ้มครองผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550
- f) การแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา ในปี 2550 ซึ่งกำหนดให้การข่มขืนกระทำชำเราคู่สมรสเป็น ความผิดอาญา ขยายคำนิยามของคำว่า ข่มขืนกระทำชำเรา และการกระทำอนาจาร และในปี 2558 ที่ให้สามารถฟ้องร้องดำเนินคดีและลงโทษผู้ที่กระทำชำเราเยาวชน ได้ ถึงแม้ว่าศาลจะมี อำนาจที่จะอนุญาตให้ผู้กระทำผิดสมรสกับผู้เสียหายที่ถูกละเมิดได้
- g) แก้ไขประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ในปี 2550 ที่ให้สามารถลดโทษจำคุกแก่นักโทษหญิงที่มีครรภ์

5. คณะกรรมการฯ ยินดีที่ได้รับข้อมูลว่าระยะเวลา นับจากการพิจารณารายงานฉบับก่อนหน้านี้ ประเทศไทยได้ให้สัตยาบันหรือทำกคยานุวัติตราสารด้านสิทธิมนุษยชนดังนี้

- a) พิธีสารเลือกรับของอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิของคนพิการ ในปี พ.ศ.2559
- b) พิธีสารเลือกรับของอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กในเรื่องกระบวนการสื่อสารร้องเรียน ในปีพ.ศ. 2555
- c) อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิของคนพิการ ในปี พ.ศ.2551
- d) อนุสัญญาต่อต้านการทรมานและการประติบัติที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือที่ย่ำยีศักดิ์ศรี ใน ปี 2550
- e) พิธีสารเลือกรับของอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กเรื่องความเกี่ยวพันของเด็กในสถานการณ์ขัดแย้ง ด้วยอาวุธ ในปี พ.ศ.2549

6. คณะกรรมการฯ ยินดีเช่นกันต่อการถอนข้อสงวนในข้อที่ 16 ของอนุสัญญาจัดการเลือกประติบัติต่อสตรี ในทุกรูปแบบ เมื่อวันที่ 18 กรกฎาคม พ.ศ.2555 ดังที่ได้เคยเสนอแนะโดยคณะกรรมการ ในข้อคิดเห็นโดยสรุปคร่าวก่อน (CEDAW/C/THA/CO/5,para.12)

C. รัฐสภา

7. คณะกรรมการฯ เน้นถึงบทบาทที่สำคัญของอำนาจนิติบัญญัติในการสร้างหลักประกันให้มีการนำอนุสัญญาฯ ไปปฏิบัติอย่างเต็มที่ (ดู แถลงการณ์ของคณะกรรมการฯ ในเรื่องความสัมพันธ์กับสมาชิก รัฐสภา ที่รับรองในการประชุมครั้งที่ 45 ในปีพ.ศ. 2553) คณะกรรมการฯ เชิญชวนสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ให้ดำเนินขั้นตอนที่จำเป็นในการดำเนินตามข้อคิดเห็นโดยสรุปนี้ที่สอดคล้องกับภารกิจของตน นับแต่บัดนี้ จนถึงการรายงานตามกำหนดเวลาของอนุสัญญาในครั้งหน้า

D. ข้อห่วงกังวลหลักและข้อเสนอแนะ

กรอบแห่งรัฐธรรมนูญและกฎหมาย

8. คณะกรรมการฯ ระบุว่ารัฐธรรมนูญฉบับแก้ไขที่มีผลบังคับใช้ในเดือนเมษายน พ.ศ.2560 ห้ามการเลือกปฏิบัติด้วยเหตุต่างๆ รวมทั้งด้วยเหตุแห่งเพศ และรับรองหลักการเรื่องความเสมอภาคระหว่างหญิงชาย อีกทั้งยังรับทราบด้วยว่ามีการตราพระราชบัญญัติว่าด้วยความเท่าเทียมระหว่างเพศในเดือนกันยายน พ.ศ.2558 ที่นิยามและห้ามการเลือกปฏิบัติระหว่างเพศทั้งทางตรงและทางอ้อม อย่างไรก็ตาม คณะกรรมการฯ ขอแสดงความห่วงใยดังนี้

- a) มาตรา 17 (2) ของ พ.ร.บ. ความเท่าเทียมระหว่างเพศ มีข้อยกเว้นให้สามารถเลือกปฏิบัติระหว่างเพศด้วยเหตุผลทางศาสนาและความมั่นคงของชาติ
- b) การห้ามเลือกปฏิบัติระหว่างเพศตามรัฐธรรมนูญและพ.ร.บ. ความเท่าเทียมระหว่างเพศ ไม่บังคับใช้ในจังหวัดชายแดนใต้ซึ่งยังคงมีการบังคับใช้กฎหมายพิเศษในสถานการณ์ฉุกเฉิน

9. คณะกรรมการฯ มีข้อเสนอแนะต่อประเทศไทย ดังนี้

- a) ขอให้แก้ไขมาตรา 17 (2) แห่งพ.ร.บ. ความเท่าเทียมระหว่างเพศ ฯ เพื่อสร้างหลักประกันว่าจะไม่มีข้อยกเว้นในการห้ามมิให้มีการเลือกปฏิบัติระหว่างเพศ

- b) สร้างหลักประกันว่า หญิงและเด็กหญิงทุกคนที่อาศัยในพื้นที่ภายใต้กฎหมายพิเศษใน สถานการณ์ฉุกเฉิน จะได้รับการคุ้มครองจากการเลือกปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพทั้งโดย กฎหมายและในทางปฏิบัติ โดยขอให้พึงตระหนักว่า หลักการห้ามเลือกปฏิบัตินั้นไม่อาจถูก ริดลอนได้และยังจะต้องใช้ปฏิบัติต่อไปแม้ในสถานการณ์ความขัดแย้งด้วยอาวุธและใน สถานการณ์ฉุกเฉินด้วย ดังที่ได้ระบุไว้ในข้อเสนอแนะทั่วไปที่ 28 (ปีพ.ศ.2553) ตาม พันธกรณีหลักของรัฐภาคีทั้งหลายภายใต้ข้อบทที่ 2 ของอนุสัญญาฉบับนี้

การเข้าถึงความยุติธรรมและการเยียวยา

10. คณะกรรมการฯ มีความห่วงใยถึงอุปสรรคนานัปการที่ดำรงอยู่สำหรับหญิงและเด็กหญิงในการเข้าถึง ความยุติธรรมและการเยียวยาที่มีประสิทธิภาพเมื่อมีการละเมิดสิทธิของตน โดยเฉพาะอย่างยิ่งหญิงชนบท หญิงชนเผ่าพื้นเมือง หญิงในกลุ่มชาติพันธุ์และชนกลุ่มน้อยทางศาสนา และหญิงพิการ อุปสรรคเหล่านั้น รวมถึง

- a) การตีตราทางสังคมและวัฒนธรรม ซึ่งยับยั้งหญิงและเด็กหญิงจากการแจ้งความดำเนินคดี โดยเฉพาะกรณีความรุนแรงทางเพศและความรุนแรงด้วยเหตุทางเพศภาวะ
- b) ความเข้าใจทางกฎหมายที่จำกัดและการเข้าถึงข้อมูลการเยียวยาที่มีอยู่
- c) ขาดความละเอียดอ่อนในมิติเพศภาวะในระบบยุติธรรม รวมถึงทัศนคติทางลบของเจ้าหน้าที่ บังคับใช้กฎหมายต่อผู้หญิงที่ร้องเรียนการละเมิดสิทธิที่เกิดขึ้นกับตนเอง ซึ่งส่งผลให้การแจ้ง ความและสอบสวนไม่ประสบความสำเร็จอยู่เสมอ
- d) การคอร์รัปชันที่แพร่หลายในวงกว้าง ซึ่งยังคงเป็นอุปสรรคต่อการเข้าถึงความยุติธรรมของ ผู้หญิง

11. ราลึถึงข้อเสนอแนะทั่วไปลำดับที่ 33 (2015) เรื่องการเข้าถึงความยุติธรรมของผู้หญิง คณะกรรมการมี ข้อเสนอแนะต่อประเทศไทย ดังนี้

- a) ลดความซับซ้อนของกระบวนการเข้าถึงกองทุนยุติธรรมและสร้างหลักประกันว่ากองทุนจะเป็น ประโยชน์และผู้หญิงทุกคนสามารถเข้าถึงได้ รวมถึงหญิงชนบท หญิงชนเผ่าพื้นเมือง หญิงใน ชนกลุ่มน้อยทางชาติพันธุ์และชนกลุ่มน้อยทางศาสนา และหญิงพิการ

- b) ขจัดการตีตราหญิงและเด็กหญิงที่เรียกร้องสิทธิของตนโดยการสร้างความตระหนักในเรื่องสิทธิของหญิงและชายและเสริมสร้างความเข้าใจในเรื่องกฎหมายให้กับผู้หญิง
- c) เผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับการเยียวยาทางกฎหมายสำหรับหญิงที่ถูกละเมิดสิทธิของตน โดยเฉพาะอย่างยิ่งหญิงในชนบทและท้องถิ่นห่างไกล รวมถึงหญิงมุสลิมจังหวัดชายแดนภาคใต้ให้รับรู้ถึงการเยียวยาที่มีอยู่ภายใต้ระบบยุติธรรมทางอาญาในรัฐภาคีนอกจากกฎหมายอิสลาม
- d) เสริมความเข้มแข็งให้ระบบยุติธรรมตอบสนองต่อเพศภาวะและมีความละเอียดอ่อนต่อเพศภาวะ รวมถึงการเพิ่มจำนวนผู้หญิงในระบบยุติธรรมและจัดให้มีการอบรมเพิ่มศักยภาพอย่างเป็นระบบเกี่ยวกับอนุสัญญาฯ กลไกคณะกรรมการและข้อเสนอแนะทั่วไปให้กับผู้พิพากษา อัยการ นักกฎหมาย ตำรวจ และเจ้าหน้าที่บังคับใช้กฎหมาย
- e) เสริมความเข้มแข็งทางมาตรการเพื่อขจัดคอร์รัปชันและสอบสวนข้อกล่าวหาเกี่ยวกับคอร์รัปชันอย่างมีประสิทธิภาพ และดำเนินคดี ลงโทษผู้บังคับใช้กฎหมาย เจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรม ที่ขัดขวางความยุติธรรมเพื่อฟื้นคืนความเชื่อมั่นในระบบยุติธรรมของผู้หญิง
- f) สร้างหลักประกันว่าการปฏิบัติ กระบวนการและมาตรการในระบบยุติธรรมทางศาสนาและระบบยุติธรรมแบบจารีตจะสอดคล้องกับอนุสัญญาฯ และจัดให้มีการพัฒนาศักยภาพให้กับเจ้าหน้าที่ในระบบยุติธรรมแบบจารีตเรื่องสิทธิผู้หญิงและความเสมอภาคระหว่างเพศ

กลไกระดับชาติสำหรับความก้าวหน้าของสตรี

12. คณะกรรมการฯ หวังว่าไม่ได้มีการดำเนินการให้มีมาตรการตามข้อเสนอแนะครั้งก่อนของคณะกรรมการฯ ที่ให้ประเมินผลเชิงลึกต่อกลไกระดับชาติเพื่อความก้าวหน้าของสตรีและกลไกเชิงสถาบันต่างๆ ในการส่งเสริมความเสมอภาคระหว่างเพศ (CEDAW/C/THA/CO/5, para.18) และแสดงความห่วงกังวลที่กรมกิจการพัฒนาสตรีและครอบครัวได้รับการทักท้วงในด้านการปฏิบัติเพิ่มขึ้น จนทำให้ศักยภาพในการทำหน้าที่เป็นกลไกระดับชาติในการสร้างความก้าวหน้าของสตรีลดลง อีกทั้งมีความกังวลเกี่ยวกับความชัดเจนของภารกิจและความรับผิดชอบของคณะกรรมการใหม่ๆ ที่ตั้งขึ้นตามพ.ร.บ. ความเท่าเทียมระหว่างเพศฯ เช่น คณะกรรมการส่งเสริมความเท่าเทียมระหว่างเพศ เป็นต้น

13. คณะกรรมการฯ มีข้อเสนอแนะต่อประเทศไทย ดังนี้

- a) กำหนดภารกิจและความรับผิดชอบของกรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัวและกลไกที่จะตั้งขึ้นตาม พ.ร.บ. ความเท่าเทียมระหว่างเพศ ที่ชัดเจนและสร้างหลักประกันว่าจะไม่ซ้ำซ้อนกันโดยไม่สมควร
- b) สร้างหลักประกันว่า กลไกระดับชาติมีอำนาจหน้าที่ ทรัพยากรบุคคลและงบประมาณที่เพียงพอเหมาะสมกับความจำเป็นในการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพที่จะส่งเสริมสิทธิของผู้หญิง
- c) สร้างหลักประกันว่ามีการนำยุทธศาสตร์ในการบูรณาการเรื่องเพศภาวะไปสู่การปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพในทุกหน่วยงานของรัฐบาล
- d) มีการติดตามและประเมินผลกระทบจากการดำเนินงานเพื่อส่งเสริมความเท่าเทียมระหว่างเพศ โดยกรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว อย่างสม่ำเสมอ

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

14. คณะกรรมการฯ บันทึกไว้ด้วยความห่วงใยในความไม่ชัดเจน ไม่โปร่งใสและขาดการมีส่วนร่วมในกระบวนการสรรหาและแต่งตั้งคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ซึ่งนำไปสู่การลดระดับเป็น B ไปเมื่อเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2558 โดย the Global Alliance of National Human Rights Institutions (GANHRI)

15. คณะกรรมการฯ แนะนำให้รัฐสมาชิกนี้ดำเนินการตามคำแนะนำ ในรายงานของ GANHRI เมื่อเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2558 เพื่อให้คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติสามารถทำงานตามภารกิจอย่างมีประสิทธิภาพและเป็นอิสระตามหลักการปารีส (Paris Principles) (General Assembly resolution 48/134, annex).

มาตรการพิเศษชั่วคราว

16. คณะกรรมการฯ ยินดีที่รัฐธรรมนูญฉบับใหม่มีมาตรา 27 ที่ให้ใช้มาตรการที่มีวัตถุประสงค์เพื่อการขจัดอุปสรรคต่างๆ เพื่อให้ผู้หญิงและเด็กหญิงสามารถได้สิทธิต่างๆ อย่างไรก็ตาม คณะกรรมการฯ ขอย้ำถึงข้อห่วงใย(CEDAW/C/THA/CO/5, para.21) ว่า ประเทศไทยไม่มีมาตรการพิเศษชั่วคราวที่มุ่งให้บรรลุความเสมอภาคโดยสาระของหญิงและชายในทุกๆ ด้าน ที่ผู้หญิงยังเข้าไปมีส่วนร่วมน้อยและอยู่ในสภาพด้อยโอกาส เช่น การมีส่วนร่วมของผู้หญิงในกลไกการตัดสินใจต่างๆ และหญิงที่อยู่ในสภาพด้อยโอกาส เช่น หญิงพิการ หญิงในชนกลุ่มน้อยทางชาติพันธุ์และทางศาสนา หญิงชนเผ่าพื้นเมืองและหญิงชนบทและหญิงสูงอายุ เป็นต้น

17. คณะกรรมการฯ ขอเข้าถึงข้อเสนอแนะคร่าวก่อน(CEDAW/C/THA/CO/5, para.22)ที่ขอให้ประเทศไทยนำมาตราการพิเศษชั่วคราวมาใช้ ให้สอดคล้องกับข้อบทที่ 4 ย่อหน้า 1 ของอนุสัญญาฯ และข้อเสนอแนะทั่วไปที่ 25 (ปีพ.ศ. 2547) ของคณะกรรมการฯ เพื่อที่จะเร่งรัดให้เกิดการตระหนักถึงความเสมอภาคโดยสาระของหญิงกับชายในทุกๆด้าน โดยเฉพาะการมีส่วนร่วมของผู้หญิงในกลไกที่มีอำนาจตัดสินใจและหญิงที่อยู่ในสภาพด้อยโอกาส เช่น หญิงพิการ หญิงในชนกลุ่มน้อยทางชาติพันธุ์และทางศาสนา หญิงชนเผ่าพื้นเมืองและหญิงชนบท และหญิงสูงอายุ เป็นต้น

ภาพเหมารวมและการปฏิบัติที่เป็นภัยอันตราย

18. คณะกรรมการฯ เน้นถึงข้อห่วงใยที่ผ่านมาในเรื่องการดำรงอยู่ของทัศนคติที่ยังยึดติดภาพเหมารวมอย่างมากเกี่ยวกับบทบาทและความรับผิดชอบของหญิงชายในครอบครัวและในสังคม (CEDAW/C/THA/CO/5 ย่อหน้าที่ 25) ซึ่งส่งผลกระทบต่อสถานภาพผู้หญิงในสังคมและเป็นสาเหตุรากเหง้าของสถานะด้อยโอกาสของผู้หญิงในหลายด้าน รวมถึงในตลาดแรงงาน ในชีวิตทางการเมืองและในพื้นที่สาธารณะ คณะกรรมการแสดงความห่วงใยในการดำรงอยู่ของการปฏิบัติที่เป็นภัยอันตรายบนพื้นฐานของทัศนคติการเลือกปฏิบัติทางสังคม โดยเฉพาะในชนบทและพื้นที่ห่างไกล ดังเช่น การขลิบอวัยวะเพศของผู้หญิงในชุมชนมุสลิม จังหวัดชายแดนภาคใต้และการลักพาผู้หญิงไปแต่งงาน

19. คณะกรรมการฯ มีข้อเสนอแนะต่อประเทศไทย ดังนี้

- a) พัฒนาศูนย์ศาสตร์ที่รอบด้าน โดยประกอบด้วยมาตรการเชิงรุกและยั่งยืน โดยเน้นเป้าหมายที่หญิงและชายทุกระดับในสังคม รวมถึงผู้นำศาสนาและผู้นำตามประเพณี ขจัดภาพเหมารวมและทัศนคติที่ยึดระบบชายเป็นใหญ่ที่ยึดบทบาทและความรับผิดชอบหญิงชายในครอบครัวและสังคมและการปฏิบัติที่เป็นภัยอันตรายซึ่งเลือกปฏิบัติต่อผู้หญิง
- b) พัฒนามาตรการทางวัฒนธรรมต่อไปที่มีเป้าหมายที่สื่อมวลชน เพื่อเสริมความเข้มแข็งในเรื่องความเสมอภาคในเชิงสาระของหญิงชายและใช้ระบบการศึกษาเพื่อเสริมสร้างภาพลักษณ์ผู้หญิงเชิงบวกและไม่ยึดติดกับภาพเหมารวม
- c) เฝ้าติดตามอาญากับการขลิบอวัยวะเพศและดำเนินการสร้างจิตสำนึกและรณรงค์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในจังหวัดชายแดนภาคใต้ เกี่ยวกับผลกระทบต่อหญิงและเด็กจากการปฏิบัติเหล่านั้น
พิจารณานำข้อเสนอแนะทั่วไปที่ 31 ของคณะกรรมการอนุสัญญาว่าด้วยการจัดการเลือกปฏิบัติ

ต่อสตรี และข้อเสนอแนะทั่วไปที่ 18 ของคณะกรรมการอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กเรื่องการปฏิบัติที่เป็นภัยอันตราย (2014)

d) ดำเนินการทบทวนเรื่องสถานการณ์ปัญหาการลักพาเด็กหญิงเพื่อไปยังบังคับแต่งงาน สร้างหลักประกันว่าจะเป็นสิ่งต้องห้ามทั้งทางปฏิบัติและทางกฎหมาย และพัฒนายุทธศาสตร์ที่ครอบคลุมในการจัดการปัญหานี้

(e) ติดตามและทบทวนมาตรการที่ดำเนินการจัดสภาพเหมารวมและการปฏิบัติที่เลวร้ายเพื่อประเมินผลกระทบและทบทวนมาตรการตามความเหมาะสม

ความรุนแรงต่อผู้หญิง

20. คณะกรรมการฯ ยินดีที่ประเทศไทยพยายามที่จะขจัดความรุนแรงต่อผู้หญิงด้วยเหตุจากเพศภาวะ รวมทั้งการแก้ไขกฎหมายอาญามาตรา 276 เกี่ยวกับความหมายของคำว่าข่มขืน ดังที่คณะกรรมการฯ ได้เสนอแนะไว้ก่อนหน้านี้แล้ว รวมทั้งทำให้มีความริเริ่มต่างๆ และการรณรงค์ต่อสาธารณะอีกด้วย อย่างไรก็ตาม คณะกรรมการฯ ยังมีข้อกังวลดังนี้

- a) สถานการณ์ความรุนแรงต่อหญิงและเด็กหญิงด้วยเหตุจากเพศภาวะเกิดขึ้นอย่างแพร่หลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งความรุนแรงในครอบครัวและความรุนแรงทางเพศ
- b) พ.ร.บ.คุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2551 ทำให้มีการยุติคดีในทุกๆ ขั้นตอนของกฎหมายผ่านการปรองดองและการไกล่เกลี่ย
- c) ขาดการจัดบริการและให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ประสบปัญหาความรุนแรงด้วยเหตุจากเพศภาวะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อผู้ประสบปัญหาจากการค้ามนุษย์ในการแสวงประโยชน์ทางเพศหรือด้านแรงงาน และผู้ประสบปัญหาความรุนแรงในครอบครัว

21. คำวินิจฉัยข้อเสนอแนะทั่วไปที่ 19 (ปี พ.ศ.2535) และข้อเสนอแนะทั่วไปที่ 35 (ปี พ.ศ.2560) ในเรื่องความรุนแรงต่อผู้หญิงที่มีเหตุมาจากเพศภาวะ และข้อเสนอแนะของคณะกรรมการฯ ก่อนหน้านี้ (CEDAW/C/THA/CO/5, para. 24) คณะกรรมการฯ มีข้อเสนอแนะประเทศไทย ดังนี้

- a) ให้ประเมินผลกระทบที่เกิดขึ้นอย่างเป็นระบบจากมาตรการการขจัดความรุนแรงด้วยเหตุจากเพศภาวะต่อหญิงและเด็กหญิง สืบสวนและดำเนินการอย่างต่อเนื่องที่จะค้นหาและ

พัฒนาวิธีการใหม่ๆ ในการแก้ไขปัญหาเรื้อรังของความรุนแรงเหล่านี้ รวมทั้งวิธีการที่มีเป้าหมายอยู่ที่ผู้ชายและเด็กชายด้วย

- b) สร้างหลักประกันว่าผู้ประสบความรุนแรงในครอบครัวสามารถเข้าถึงที่พักพิง ศูนย์ช่วยเหลือฉุกเฉิน คำสั่งคุ้มครอง และการเยียวยาทางกฎหมาย แทนที่จะใช้วิธีการเจรจาไกล่เกลี่ยและการปรองดอง
- c) เพิ่มการบริการและความช่วยเหลือที่จำเป็นต่อผู้ประสบความรุนแรงด้วยเหตุจากเพศภาวะให้มีจำนวนที่เพียงพอ เข้าถึงง่าย และมีคุณภาพ รวมทั้งการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมาย และการเข้าถึงบริการทางสุขภาพที่เหมาะสมและการให้ความช่วยเหลือทางสังคมและทางจิตใจ
- d) เก็บรวบรวมข้อมูลอย่างเป็นระบบในเรื่องความรุนแรงต่อผู้หญิงและเด็กหญิงด้วยเหตุแห่งเพศภาวะ จำแนกข้อมูลตามอายุ กลุ่มชาติพันธุ์ ท้องถิ่น ภูมิศาสตร์ และความสัมพันธ์ระหว่างเหยื่อกับกับผู้กระทำการละเมิด

ผู้หญิง สันติภาพ และความมั่นคง

22. คณะกรรมการฯ มีความหวังว่าหญิงมุสลิมในจังหวัดชายแดนภาคใต้ยังคงเผชิญกับอุปสรรคอย่างต่อเนื่องในการเข้าถึงสิทธิของตนในระดับเดียวกับชาย รวมถึงสิทธิการเข้าถึงการศึกษา การจ้างงาน การดูแลสุขภาพและความมั่นคงทางสังคม และสถานการณ์เหล่านี้ก็กลับเลวร้ายลงไปกว่าเดิมจากความขัดแย้งที่ดำเนินอยู่ในภูมิภาค โดยมีประเด็นหวังไว้ ดังนี้

- a) หญิงที่กลายเป็นหม้ายและเป็นหัวหน้าครอบครัวอันเป็นผลจากสมาชิกในครอบครัวที่เป็นชาย ถูกจับกุม สูญหายและถูกฆ่า รวมถึงที่ต้องเผชิญกับการตีตราและความยากลำบากในการหารายได้ยังชีพและดูแลครอบครัว
- b) รายงานการเก็บ ดีเอ็นเอ ภายใต้สภาพการข่มขู่บังคับสมาชิกครอบครัวของบุคคลต้องสงสัยในกรณีเกี่ยวกับความมั่นคง
- c) การที่ผู้หญิงถูกกีดกันจากการมีส่วนร่วมที่เพียงพอในกระบวนการสันติภาพ และขั้นตอนที่ชักช้าในการรับรองแผนปฏิบัติการระดับชาติเรื่องผู้หญิง สันติภาพ และความมั่นคง ที่สอดคล้องกับมติคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติ ลำดับที่ 1325 (2000)

23. รำลึกถึงข้อเสนอแนะจากการรายงานฉบับที่ 5 ของประเทศไทย (CEDAW/C/THA/CO/5 para.36) คณะกรรมการฯ มีข้อเสนอแนะต่อประเทศไทย ดังนี้

- a) พัฒนามาตรการพิเศษชั่วคราวที่กำหนดเป้าหมายหญิงมุสลิมในจังหวัดชายแดนภาคใต้ เพื่อสร้างหลักประกันถึงความเสมอภาคในสาระกับบุรุษทุกๆด้าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งหญิงหม้ายและหญิงที่เป็นหัวหน้าครอบครัว รวมถึงการจัดให้มีการช่วยเหลือทางสังคมและทางการเงินที่พอเพียง
- b) เพิ่มความพยายามในการยุติความขัดแย้งในจังหวัดชายแดนภาคใต้และสร้างหลักประกันว่าทหาร เจ้าหน้าที่บังคับใช้กฎหมายและกลุ่มกองกำลังที่ไม่ใช่ของรัฐจะเคารพต่อกฎหมายระหว่างประเทศด้านสิทธิมนุษยชนและมนุษยธรรม โดยเฉพาะที่เกี่ยวกับการคุ้มครองหญิงและเด็กหญิงซึ่งไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งจากการใช้ความรุนแรงทุกรูปแบบ
- c) สร้างหลักประกันว่าหญิงที่สามีหรือสมาชิกในครอบครัวต้องเผชิญกับการละเมิดสิทธิมนุษยชน จะเข้าถึงการเยียวยาที่มีประสิทธิภาพและเข้าถึงความยุติธรรม โดยมีหลักประกันว่า การละเมิดเหล่านั้นจะต้องได้รับการสอบสวน การดำเนินคดีต่อผู้กระทำผิดที่ถูกกล่าวหา และ เมื่อมีคำตัดสินแล้วจะต้องมีการผลักดันให้มีการระงับข้อพิพาททางกฎหมายอย่างเหมาะสม
- d) ยุติการปฏิบัติที่เป็นอยู่ในการเก็บ ดีเอ็นเอ โดยทันที และจัดให้มีการเยียวยาที่มีประสิทธิภาพแก่หญิงและเด็กหญิงที่ได้รับผลกระทบจากการถูกบังคับในการปฏิบัติที่ผ่านมา
- e) นำมาตรการปฏิบัติระดับชาติเพื่อให้เกิดการปฏิบัติตามมติคณะมนตรีความมั่นคงฯ ลำดับที่ 1325 (2000) เรื่อง ผู้หญิง สันติภาพและความมั่นคง เพื่อเป็นหลักประกันถึงสันติภาพที่ยั่งยืนในรัฐภาคี
- f) สร้างการมีส่วนร่วมของผู้หญิงอย่างเต็มที่ในทุกขั้นตอนของกระบวนการฟื้นฟูหลังความขัดแย้ง รวมถึงการตัดสินใจ ให้สอดคล้องกับมติที่ 1325 และพิจารณาถึงวาระที่เกี่ยวข้องทั้งหมดในเรื่องผู้หญิงสันติภาพและความมั่นคงของคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติ ดังปรากฏในมติลำดับที่ 1820 (2008), 1888(2009), 1889(2009), 2122(2013) และ 2242(2015) รวมถึง ข้อเสนอแนะทั่วไปลำดับที่ 30 (2013) ของคณะกรรมการฯ ในเรื่อง ผู้หญิงในการป้องกันความขัดแย้ง ในสถานการณ์ระหว่าง และหลังความขัดแย้ง

การคุ้มครองและการแสวงประโยชน์จากการค้าประเวณี

24. คณะกรรมการฯ รับรู้ถึงความพยายามอย่างมีนัยสำคัญของประเทศไทยในการป้องกันและต่อต้านการค้ามนุษย์ ซึ่งรวมทั้งการปฏิรูปกฎหมายที่เพิ่มอัตราโทษต่อนักค้ามนุษย์ ขยายการคุ้มครองต่อผู้เสียหาย

จากการค้ามนุษย์รวมทั้งพยานในคดีค้ามนุษย์ อย่างไรก็ตาม คณะกรรมการฯ ยังมีความกังวลอย่างมากว่า ประเทศไทยยังคงเป็นต้นทาง ปลายทาง และประเทศทางผ่านของการค้ามนุษย์ โดยเฉพาะหญิงและเด็กหญิงที่ถูกนำมาเพื่อแสวงประโยชน์ทางเพศและด้านแรงงาน คณะกรรมการฯ จึงมีความกังวลเป็นการเฉพาะต่อเรื่องต่อไปนี้

- a) มีความก้าวหน้าเพียงเล็กน้อยในการแก้ไขสาเหตุรากเหง้าของการค้ามนุษย์ในประเทศไทย รวมทั้งปัญหาความยากจน ขาดโอกาสทางเศรษฐกิจและสถานะไร้สัญชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในพื้นที่ชนบทและพื้นที่ห่างไกล
- b) ไม่มีการคัดแยกผู้เสียหายของการค้ามนุษย์อย่างมีประสิทธิภาพในทางปฏิบัติ ทั้งนี้ได้มีการพัฒนาแนวทางปฏิบัติขึ้นมาใหม่
- c) การคอร์ปชั่นและความซับซ้อนของคดีค้ามนุษย์ที่ยังมีอยู่อย่างแพร่หลาย ที่ยังคงขัดขวางความพยายามในการป้องกันและจัดการค้ามนุษย์

25. คณะกรรมการฯ มีข้อเสนอแนะต่อประเทศไทย ดังนี้

- a) ดำเนินมาตรการที่เป็นรูปธรรมชัดเจนและเฉพาะเจาะจงในการแก้ไขสาเหตุรากเหง้าของการค้าหญิงและเด็กหญิงโดยพัฒนาสถานะทางเศรษฐกิจของผู้หญิงให้ดีขึ้น ตามที่คณะกรรมการฯ ได้เคยให้คำแนะนำไว้ (CEDAW/C/THA/CO/5, para.28)
- b) สร้างหลักประกันให้มีการสืบหาและส่งต่อหญิงและเด็กที่ตกเป็นผู้เสียหายของการค้ามนุษย์ให้ได้รับบริการอย่างเหมาะสม อย่างรวดเร็ว รวมทั้งการจัดการอบรมอย่างเป็นระบบแก่เจ้าหน้าที่บังคับใช้กฎหมาย ในการดำเนินการตามแนวทางปฏิบัติใหม่ในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์
- c) สร้างหลักประกันให้มีการฟื้นฟูเยียวยาและการกลับคืนสู่สังคมของผู้เสียหาย รวมถึงการจัดให้พวกเขาได้รับการคุ้มครอง ความช่วยเหลือและการเยียวยาอย่างมีประสิทธิภาพ และการจัดให้ความช่วยเหลือทางการเงินหรือรูปแบบอื่นๆ ในการสนับสนุนองค์กรภาคประชาสังคมที่ทำงานช่วยเหลือหญิงที่ตกเป็นผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์
- d) สร้างหลักประกันว่า หญิงที่ตกเป็นผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ได้รับการยกเว้นจากการรับผิดชอบใดๆ และได้รับความคุ้มครองอย่างพอเพียง เช่น การคุ้มครองพยานและการอนุญาตให้พักอยู่อาศัยในประเทศเป็นการชั่วคราว ไม่ว่าเขาจะสามารถหรือเต็มใจที่จะให้ความร่วมมือกับเจ้าพนักงานในการดำเนินคดีหรือไม่ก็ตาม

- e) สร้างหลักประกันว่านักค้ามนุษย์และผู้มีส่วนร่วมอื่นๆ ในการค้ามนุษย์ รวมทั้งที่เป็นเจ้าหน้าที่รัฐ จะถูกดำเนินคดีตามกฎหมายและได้รับบทลงโทษที่เหมาะสม
- f) สนับสนุนให้เกิดความร่วมมือทั้งในระดับสากล ภูมิภาคและพหุภาคีกับประเทศที่เป็นต้นทาง ทางผ่าน และประเทศปลายทาง ในการป้องกันการค้ามนุษย์ รวมทั้งการแลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร และการปรับปรุงกระบวนการทางกฎหมายให้สอดคล้องในแนวทางเดียวกันระหว่าง ประเทศที่เป็นต้นทาง ทางผ่าน และประเทศปลายทาง ในการดำเนินคดีต่อนักค้ามนุษย์ โดยเฉพาะกับประเทศในภูมิภาคนี้

26. คณะกรรมการฯ มีความกังวลว่าหญิงและเด็กหญิงจำนวนมากที่ต้องถูกแสวงประโยชน์จากการค้าประเวณีในประเทศไทย และหญิงในการค้าประเวณียังถือเป็นผู้กระทำผิดทางอาญาตามพ.ร.บ. ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 ขณะที่ผู้แสวงประโยชน์จากหญิงเหล่านี้กลับไม่ค่อยถูกดำเนินคดี ยังมีข้อกังวลด้วยว่าหญิงที่ทำงานในภาคบันเทิงได้ถูกเหมารวมว่ากระทำผิดตามพ.ร.บ. นี้ ถูกจับกุมดำเนินคดี ได้รับการปฏิบัติโดยไม่ให้เกียรติและย้ายศักดิ์ศรีในการปิดล้อมจับกุม และเป็นเป้าหมายในการล่อซื้อของเจ้าหน้าที่ตำรวจ คณะกรรมการฯ ห่วงใยต่อรายงานที่ระบุถึงการมีส่วนร่วมกระทำผิดของเจ้าหน้าที่ในการเอารัดเอาเปรียบต่อหญิงในการค้าประเวณี รวมทั้งมีการบังคับข่มขู่ ริดไถโดยเจ้าหน้าที่ตำรวจที่คอร์รัปชัน คณะกรรมการฯ ได้รับรู้ด้วยว่า แม้แต่หญิงที่ได้รับการจ้างงานที่ถูกต้องในสถานบันเทิงที่เปิดโดยถูกต้องตามกฎหมาย แต่ในทางปฏิบัติแล้วยังไม่ได้รับประโยชน์จากการคุ้มครองตามกฎหมายแรงงานและการประกันสังคมอย่างที่แรงงานประเภทอื่นๆ ได้รับ

27. คณะกรรมการฯ มีข้อเสนอแนะประเทศไทย ดังนี้

- a) ขอให้แก้ไข พ.ร.บ. ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี ยกเลิกความผิดทางอาญาต่อหญิงในการค้าประเวณี
- b) จัดการแก้ไขสาเหตุรากเหง้าของปัญหาการค้าประเวณีและจัดมาตรการในการป้องกันไม่ให้หญิงที่ตกอยู่ในสภาวะยากลำบากต้องเข้าสู่การค้าประเวณีรวมทั้งให้ผู้หญิงมีโอกาสทางเลือกในการหารายได้ด้วยวิธีการอื่นๆ
- c) สอบสวนและลงโทษบุคคลที่แสวงประโยชน์จากหญิงในการค้าประเวณีรวมทั้งเจ้าหน้าที่รัฐที่กระทำผิดด้วย

- d) ยุติมาตรการบุกเข้าจับกุมในสถานบันเทิงด้วยความรุนแรง การล่อซื้อ และการบังคับข่มขู่ ริดไถ โดยทันที และดำเนินการให้เจ้าพนักงานตำรวจที่มีส่วนเกี่ยวข้องต้องรับผิดชอบต่อการกระทำดังกล่าว
- e) จัดให้มีการช่วยเหลือ การฟื้นฟูเยียวยา และการกลับคืนสู่สังคมให้กับหญิงและเด็กหญิงที่ถูกแสวงประโยชน์ในการค้าประเวณี ยิ่งไปกว่านั้น จะต้องมีโครงการสำหรับหญิงที่ต้องการถอนตัวจากงานค้าประเวณี
- f) สร้างหลักประกันว่าจะมีการบังคับใช้กฎหมายแรงงานและจัดสวัสดิการสังคมอย่างครบถ้วนในงานภาคบริการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อหญิงที่ได้รับการจ้างงานอย่างถูกต้องตามกฎหมายในสถานประกอบการเหล่านั้น

การมีส่วนร่วมทางการเมืองและในพื้นที่สาธารณะ

28. คณะกรรมการฯ ระบุว่า ข้อบทที่ 90 (3) แห่งรัฐธรรมนูญ 2560 บัญญัติว่า ในกระบวนการจัดทำบัญชีรายชื่อผู้สมัครรับเลือกตั้งของพรรคการเมือง ให้คำนึงถึงความเสมอภาคระหว่างเพศ และร่างกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญเกี่ยวกับพรรคการเมืองกำลังอยู่ระหว่างจัดทำเพื่อเป็นแนวปฏิบัติต่อไป แต่ก็ยังมีข้อกังวลว่า ไม่มีการกำหนดมาตรการพิเศษชั่วคราวในขณะนี้เพื่อเพิ่มจำนวนผู้แทนหญิงทั้งชีวิตทางการเมืองและสาธารณะ รวมทั้งขอแสดงความเสียใจด้วยว่า ไม่มีผู้หญิงในคณะรักษาความสงบแห่งชาติ(คสช.) ที่ปกครองประเทศมาตั้งแต่การรัฐประหารในเดือนพฤษภาคม 2557 คณะกรรมการฯ มีข้อห่วงใยอีก ดังนี้

- a) การมีส่วนร่วมที่น้อยอยู่ของผู้หญิงในองค์กรด้านนิติบัญญัติ ตำแหน่งบริหารในระดับรัฐมนตรี และในระดับองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น เช่นเดียวกับในองค์กรตุลาการ ตำรวจ และในงานด้านการทูตและสถาบันวิชาการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับที่มีอำนาจตัดสินใจ
- b) ขาดผู้แทนหญิงจากชนกลุ่มน้อยทางชาติพันธุ์และทางศาสนา รวมทั้งผู้หญิงชนเผ่าพื้นเมืองในตำแหน่งที่มีอำนาจตัดสินใจ

29. คณะกรรมการฯ ขอเน้นย้ำถึงข้อเสนอแนะเดิมของคณะกรรมการฯ ในเอกสาร (CEDAW/C/THA/CO/5, para.30)

- a) ให้มีมาตรการต่างๆ รวมทั้งที่เป็นมาตรการพิเศษชั่วคราวด้วย ตามข้อบทที่ 4 (1) ของอนุสัญญา และข้อเสนอแนะทั่วไปที่ 25 (ปี พ.ศ.2547) เรื่องมาตรการพิเศษชั่วคราว และข้อเสนอแนะทั่วไปที่ 23 (ปีพ.ศ.2540) เรื่องผู้หญิงในชีวิตทางการเมืองและทางสาธารณะ เพื่อรับประกันและ

เร่งรัดการเข้าไปมีส่วนร่วมของผู้หญิงในทุกระดับอย่างเต็มที่และเท่าเทียมกับชาย รวมทั้งในองค์กรนิติบัญญัติระดับรัฐมนตรี และองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น เช่นเดียวกับในองค์กรตุลาการ ตำรวจ และในงานด้านการทูตและสถาบันวิชาการ

- b) จัดทำข้อมูลไว้ในรายงานครั้งต่อไปเรื่องมาตรการพิเศษที่ได้ดำเนินการ เช่น ระบบสัดส่วน เพื่อส่งเสริมให้มีผู้แทนของหญิงจากชนกลุ่มน้อยทางชาติพันธุ์และทางศาสนา และหญิงชนเผ่าพื้นเมือง ในตำแหน่งที่มีอำนาจตัดสินใจ

นักปกป้องสิทธิมนุษยชนผู้หญิง

30. คณะกรรมการฯ แสดงความห่วงกังวลเป็นอย่างยิ่งว่า นักปกป้องสิทธิมนุษยชนผู้หญิง ที่ทำงานรณรงค์ โดยเฉพาะเรื่องสิทธิในที่ดิน การปกป้องสิ่งแวดล้อม สิทธิชนเผ่าพื้นเมือง สิทธิของคนชนบท เลสเบียน ไบเซ็กชวล หญิงข้ามเพศ และหญิงมุสลิมในจังหวัดชายแดนภาคใต้ ต้องตกเป็นเป้าหมายการฟ้องร้องดำเนินคดี การคุกคาม การใช้ความรุนแรงและการข่มขู่ที่เป็นผลจากการทำงานของพวกเธอ โดยการกระทำของเจ้าหน้าที่รัฐและองค์กรธุรกิจ

31. คณะกรรมการฯ มีข้อเสนอแนะต่อประเทศไทย ดังนี้

- a) เลือกใช้มาตรการต่างๆ ที่มีประสิทธิภาพและให้นำไปปฏิบัติโดยไม่ชักช้า ในการคุ้มครองหญิงนักปกป้องสิทธิมนุษยชน เพื่อให้พวกเธอสามารถทำงานด้านสิทธิมนุษยชนได้อย่างเสรีปราศจากความหวาดกลัวหรือถูกคุกคามด้วยการฟ้องร้องคดี การคุกคาม ความรุนแรงหรือการข่มขู่ รวมทั้งปรับปรุงประสิทธิภาพของสำนักงานคุ้มครองพยาน กระบวนการยุติธรรม โดยการปรึกษาหารือกับหญิงนักปกป้องสิทธิมนุษยชน
- b) สืบสวนสอบสวนอย่างมีประสิทธิภาพ ดำเนินคดีและนำผู้กระทำผิดมาลงโทษอย่างเหมาะสมทุกกรณีที่มีการคุกคาม การใช้ความรุนแรงและการข่มขู่ หญิงนักปกป้องสิทธิมนุษยชน และให้มีการเยียวยาที่เป็นประโยชน์ต่อผู้ได้รับผลกระทบอย่างแท้จริงด้วย

สัญชาติ

32. แม้ว่าประเทศไทยจะได้แก้ไขกฎหมายต่างๆ คณะกรรมการฯ ก็ยังห่วงกังวลเกี่ยวกับเงื่อนไขที่เข้มงวดสำหรับหญิงไทยที่ต้องการขอสัญชาติให้กับคู่สมรสชาวต่างชาติ อีกทั้งยังกังวลว่าในกลุ่มชาติพันธุ์และชุมชนชนเผ่าพื้นเมือง ตามรายงานปรากฏว่าผู้ชายได้รับโอกาสในการขึ้นทะเบียนเพื่อได้รับสัญชาติเป็น

ลำดับต้นๆ เป็นผลให้สัดส่วนของหญิงกลุ่มชาติพันธุ์และชนเผ่าพื้นเมืองที่ไม่มีสัญชาติมีเพิ่มขึ้น ต้องถูกจำกัดเสรีภาพในการเคลื่อนย้าย จำกัดโอกาสทางการศึกษา การทำงาน บริการทางสุขภาพ และการคุ้มครองทางสังคม คณะกรรมการฯ จึงยังกังวลด้วยว่า แม้ประเทศไทยจะได้มีมาตรการต่างๆ แต่ก็ยังมีเด็กจำนวนมากที่ไม่ได้จดทะเบียนการเกิดและมีความเสี่ยงที่จะตกเป็นคนไร้รัฐ

33. คณะกรรมการฯ มีข้อเสนอแนะต่อประเทศไทย ดังนี้

- a) จัดให้มีการแก้ไขกฎหมายเพิ่มเติม เพื่อสร้างหลักประกันว่าหญิงและชายมีสิทธิที่เท่าเทียมกันในการให้คู่สมรสได้รับสิทธิในสัญชาติของตน
- b) สร้างหลักประกันว่าหญิงกลุ่มชาติพันธุ์ส่วนน้อยและกลุ่มชนพื้นเมืองจะได้รับสิทธิในการได้รับสัญชาติที่เท่าเทียมกับชายโดยไม่ชักช้า รวมทั้งการขจัดอุปสรรคต่างๆ ในด้านภาษา ระบบระเบียบราชการ ข้อกำหนดเกี่ยวกับถิ่นที่อยู่ การอ่านออกเขียนได้ และทัศนคติของเจ้าหน้าที่รัฐ และสร้างหลักประกันว่าพวกเขาจะได้รับสิทธิเสรีภาพในการเคลื่อนย้าย เข้าถึงการศึกษา การทำงาน บริการทางสุขภาพและ การคุ้มครองทางสังคมโดยปราศจากข้อจำกัดอันไม่สมควร
- ค) เพิ่มความพยายามอย่างจริงจังในการอำนวยความสะดวกการจดทะเบียนเกิดของเด็กๆ โดยเฉพาะในพื้นที่ชนบทและพื้นที่ห่างไกล โดยเฉพาะโดยการณรงค์ให้เกิดความตระหนักและขจัดอุปสรรคทางด้านภาษา
- ง) ให้สัตยาบัน อนุสัญญา 1954 เกี่ยวกับสถานะของบุคคลไร้รัฐไร้สัญชาติ และ อนุสัญญา 1961 เกี่ยวกับการลดสถานะไร้รัฐไร้สัญชาติ

การศึกษา

34. คณะกรรมการฯ ชื่นชมที่ประเทศไทย ได้มีความพยายามที่จะสร้างหลักประกันในโอกาสที่เท่าเทียมแก่หญิงและเด็กหญิงในการศึกษาทุกระดับและยินดีที่อัตราของเด็กหญิงในการศึกษาในชั้นมัธยมปลายเพิ่มขึ้น และยินดีเช่นกันที่มีการตรา พ.ร.บ. ป้องกันและแก้ไขปัญหาค่าธรรมเนียมในวัยรุ่น ที่มุ่งประสงค์ในการลดอัตราการตั้งครรภ์ในวัยรุ่นและลดอัตราเด็กหญิงที่ออกจากโรงเรียนซึ่งเป็นผลต่อเนื่องจากการตั้งครรภ์ อย่างไรก็ตาม คณะกรรมการฯ ยังมีความกังวล ดังต่อไปนี้

- a) การแบ่งแยกหญิงชายในการศึกษาระดับที่สูงขึ้น โดยการสมัครเข้าเรียนของหญิงและเด็กหญิงมีจำนวนน้อยในสาขาที่ไม่ใช่วิชาดั้งเดิมที่นิยมเรียน เช่น การศึกษาด้านเทคโนโลยี วิศวกรรม คณิตศาสตร์ และเกษตรกรรม เป็นต้น
- b) การดำรงอยู่ของอคติทางเพศในหลักสูตรการเรียน และตำราเรียน สนับสนุนการคงอยู่ของอคติเหมารวมทางเพศแบบดั้งเดิม

35. คณะกรรมการฯ มีข้อเสนอแนะต่อประเทศไทย ดังนี้

- a) ให้ทบทวนแบบเรียนเรื่องเพศศึกษาอย่างรอบด้านเพื่อให้นักเรียนมีความรู้และทักษะชีวิต เพื่อป้องกันตนเองจากการตั้งครรภ์ก่อนวัยอันควร และอบรมครูให้เข้าใจ พ.ร.บ.ป้องกันและแก้ไขปัญหาค่าตั้งครรภ์ในวัยรุ่น
- b) ยกกระดับความพยายามเพื่อเอาชนะปัญหาการแบ่งแยกเพศในการศึกษาระดับสูง โดยมุ่งมั่นเพื่อเพิ่มการสมัครเข้าเรียนของผู้หญิงในสาขาที่ไม่ใช่วิชาดั้งเดิมที่นิยมเรียน เช่น ด้านเทคโนโลยี วิศวกรรม คณิตศาสตร์ และเกษตรกรรม เป็นต้น
- c) ดำเนินมาตรการที่เป็นรูปธรรมชัดเจนในการขจัดภาพเหมารวมของหญิงชายที่เป็นการเลือกปฏิบัติในตำราเรียน เครื่องมือและสื่อการเรียนการสอนต่างๆ

การจ้างงาน

36. คณะกรรมการฯ ได้รับรู้ถึงความก้าวหน้าของประเทศไทยในการเพิ่มการมีส่วนร่วมของผู้หญิงในตลาดแรงงานและนำมาตราฐานแรงงานขั้นต่ำมาใช้ รวมทั้งการให้สัตยาบันอนุสัญญาว่าด้วยการเลือกปฏิบัติในการจ้างงานและอาชีพ (No. 111) ขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ (ILO) เมื่อเดือนมิถุนายน พ.ศ. 2560 อย่างไรก็ตาม คณะกรรมการฯ ยังคงมีข้อกังวลดังต่อไปนี้

- a) การกระชุกตัวของผู้หญิงในภาคแรงงานนอกระบบ รวมถึงคนทำงานบ้านที่ยังถูกกีดกันจากการคุ้มครองแรงงานและสวัสดิการสังคม เช่น การคุ้มครองแรงงานขั้นต่ำ ค่าล่วงเวลาและการลาคลอด

- b) การคงอยู่ของการเลือกปฏิบัติทางเพศในสถานที่ทำงาน รวมทั้งในการคัดเลือกเข้าทำงาน การเลื่อนตำแหน่ง การเกษียณอายุ ในโรงงานจำนวนมากตามที่มีรายงานระบุว่า กำหนดอายุ 55 ปี สำหรับหญิง ซึ่งขัดกับ อายุ 60 ปี สำหรับชาย
- c) ไม่มีกฎหมายระบุงการห้ามล่วงละเมิดทางเพศในสถานที่ทำงาน ทั้งที่มีรายงานว่าเกิดขึ้นอย่างแพร่หลายในประเทศไทย
- d) สถานการณ์ของแรงงานหญิงข้ามชาติซึ่งมีความเสี่ยงที่จะถูกละเมิดและเอารัดเอาเปรียบ โดยเฉพาะแรงงานหญิงที่ไม่ได้จดทะเบียน

37. คณะกรรมการฯมีข้อเสนอแนะต่อประเทศไทย ดังนี้

- a) สร้างโอกาสสำหรับผู้หญิงให้มากขึ้นเพื่อให้สามารถเข้าถึงการจ้างงานในระบบ โดยเฉพาะให้มีการส่งเสริมการร่วมกันรับผิดชอบต่องานบ้านและครอบครัวอย่างเท่าเทียมกันระหว่างหญิงชาย และจัดให้มีสถานรับเลี้ยงเด็กที่มีคุณภาพและพอเพียง
- b) สร้างหลักประกันว่าสิทธิของผู้หญิงในแรงงานนอกระบบจะได้รับการคุ้มครองที่มีประสิทธิภาพ รวมทั้งประกันว่าจะครอบคลุมไปถึงการคุ้มครองแรงงานและสวัสดิการสังคมที่เพียงพอ
- c)ต่อต้านการเลือกปฏิบัติทางเพศและที่มีพื้นฐานมาจากเพศสภาวะทุกรูปแบบในสถานที่ทำงาน รวมถึงการคัดเลือกเข้าทำงาน การเลื่อนตำแหน่ง และสร้างหลักประกันว่าอายุเกษียณงานของผู้หญิงในทุกสาขาอาชีพจะเท่ากันกับชาย
- d) สร้างหลักประกันว่าการล่วงละเมิดทางเพศเป็นสิ่งต้องห้ามในทางกฎหมาย และยิ่งกว่านั้นต้องกำหนดให้มีมาตรการเพื่อป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศในสถานที่ทำงาน รวมทั้งพัฒนาระบบการรับเรื่องร้องเรียนที่ปกปิดเป็นความลับและประกันว่าผู้เสียหายสามารถเข้าถึงการเยียวยาที่มีประสิทธิภาพ
- e) สร้างความเข้มแข็งให้กับความพยายามในการคุ้มครองแรงงานหญิงข้ามชาติจากการถูกละเมิดและสภาพที่ถูกเอารัดเอาเปรียบ รวมทั้งการดำเนินคดีและลงโทษผู้กระทำผิด สร้างหลักประกันการเข้าถึงการดูแลด้านสุขภาพและบริการที่จำเป็น โดยไม่ต้องหวาดกลัวว่าจะถูกจับกุมหรือ

ผลักดันออกนอกประเทศ และจัดให้มีช่องทางที่มีประสิทธิภาพในติดต่อหาความคุ้มครองและ
เยียวยาหากมีการละเมิดสิทธิมนุษยชนเกิดขึ้นกับตนเอง

- f) พิจารณาให้สัตยาบันอนุสัญญาว่าด้วยเสรีภาพในการสมาคมและการคุ้มครองในการรวมตัว ปี พ.ศ.2491 (ILO 87) และ อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิในการรวมตัวและการเจรจาต่อรอง ปี พ.ศ.2492 (ILO 98) และอนุสัญญาว่าด้วยงานที่มีคุณค่าสำหรับลูกจ้างทำงานบ้าน ปี พ.ศ.2554 (ILO 189)

สุขภาพ

38. คณะกรรมการฯ ชื่นชมต่อมาตรการที่ประเทศไทยได้นำมาใช้ปรับปรุงการเข้าถึงการบริการด้านสุขภาพของผู้หญิง เช่น โครงการสามสิบบาทรักษาทุกโรค ทำให้ประชาชนมีอายุยืนยาวขึ้น ลดอัตราการติดเชื้อ HIV และกำจัดภาวะการติดเชื้อ HIV และซิฟิลิสจากมารดาสู่ทารกได้ อย่างไรก็ตาม คณะกรรมการฯ ยังคงมีความกังวลต่อรายงานเกี่ยวกับอัตราการเสียชีวิตจากการคลอดบุตรของมารดาในจังหวัดชายแดนภาคใต้และในกลุ่มชาติพันธุ์ เช่นเดียวกับเรื่องผู้หญิงพิการถูกบังคับให้ทำหมันและทำแท้ง

39. คณะกรรมการฯ แนะนำให้ประเทศไทยสร้างความเข้มแข็งให้แก่มาตรการลดภาวะมารดาเสียชีวิตจากการคลอดบุตร โดยเฉพาะในกลุ่มชาติพันธุ์และในพื้นที่จังหวัดชายแดนใต้ รวมทั้งสร้างหลักประกันในบริการสุขภาพทางเพศและอนามัยเจริญพันธุ์อย่างทั่วถึงและสามารถเข้าถึงได้โดยง่าย เช่น การฝากครรภ์ การคลอด และบริการหลังคลอด รวมทั้งขอแนะนำให้ประเทศไทยมีมาตรการพิเศษป้องกันไม่ให้หญิงมีความบกพร่องทางร่างกายถูกบังคับให้ทำหมันและทำแท้ง และสร้างหลักประกันในสิทธิที่จะตัดสินใจรับบริการเหล่านั้นโดยอิสระ ได้รับรู้ล่วงหน้า และต้องจัดให้มีกลไกสนับสนุนการตัดสินใจ

เศรษฐกิจและผลประโยชน์ทางสังคม

40. คณะกรรมการฯ รับรู้ถึงความพยายามของประเทศไทยในการลดภาวะความยากจนโดยการเข้าถึงเงินกู้และสินเชื่อ เช่น การจัดตั้งกองทุนพัฒนาบทบาทสตรีในปี พ.ศ.2555 อย่างไรก็ตามมีความกังวลต่อรายงานที่ว่ามีการบริหารจัดการกองทุนที่ผิดพลาดและมีผู้หญิงจำนวนน้อยเท่านั้นที่ได้ประโยชน์จากกองทุนดังกล่าว

41. คณะกรรมการฯ ขอแนะนำให้ประเทศไทยประเมินอย่างรอบด้านเกี่ยวกับกองทุนพัฒนาบทบาทสตรีและกองทุนหมู่บ้านและชุมชนเมืองที่ก่อตั้งขึ้นปี พ.ศ. 2544 และให้มีมาตรการที่เป็นรูปธรรมที่สร้างหลักประกันให้สามารถเข้าถึงได้โดยง่ายและมีการจัดการได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งประกันถึงความ

โปร่งใส ตรวจสอบได้ และมีการกระจายงบประมาณอย่างตรงเวลา ทั้งแนะนำให้ประเทศไทยพิจารณาจัดตั้งโครงการเพื่อส่งเสริมการริเริ่มกิจการธุรกิจของผู้หญิง ผู้หญิง

ผู้หญิงชนบท

42. คณะกรรมการฯ ยังมีความกังวลว่าผู้หญิงในชนบท รวมทั้งผู้หญิงชนเผ่าพื้นเมืองและหญิงจากชนกลุ่มน้อยทางชาติพันธุ์และทางศาสนา ยังคงได้รับผลกระทบอย่างมากจากความยากจนและได้รับโอกาสทางเศรษฐกิจที่จำกัด ซึ่งเพิ่มความเสี่ยงจากการค้ามนุษย์และการแสวงประโยชน์ คณะกรรมการฯ ขอแสดงความกังวลต่อหญิงชนบทดังนี้

- a) ยังคงขาดโอกาสเข้าถึงบริการทางสังคมขั้นพื้นฐาน เช่น การศึกษา การดูแลสุขภาพ รวมทั้งบริการสุขภาพทางเพศและอนามัยเจริญพันธุ์ เช่นเดียวกับการเข้าถึงความยุติธรรม
- b) ไม่มีผู้แทนในกลไกและโครงสร้างที่มีอำนาจตัดสินใจ ทั้งในระดับชาติ และท้องถิ่นและถูกกีดกันจากกระบวนการตัดสินใจในเชิงนโยบายในเรื่องที่อาจส่งผลกระทบต่อตนเอง
- c) เผชิญกับการถูกจำกัดสิทธิในที่ดินและทรัพยากรธรรมชาติ เนื่องจากมีการนที่ดินไปใช้ในโครงการพัฒนาต่างๆ ในการทำเหมืองแร่และอุตสาหกรรมต่อเนื่อง รวมทั้งการประกาศให้เป็นเขตอุทยานแห่งชาติ

43. อ้างถึงข้อเสนอแนะทั่วไปที่ 34 (2016) เรื่องสิทธิของผู้หญิงชนบท คณะกรรมการฯ มีข้อเสนอแนะต่อประเทศไทย ดังนี้

- a) ขยายโครงการที่มีมุ่งสนับสนุนให้ผู้หญิงสามารถเข้าถึงการศึกษา การจ้างงาน และบริการสุขภาพ รวมทั้งให้มีการใช้มาตรการพิเศษชั่วคราว
- b) จัดอุปสรรคต่างๆ เพื่อให้เกิดการมีส่วนร่วมของผู้หญิงในการกำหนดนโยบายและสร้างหลักประกันว่าจะมีการบูรณาการและทำให้มิติเพศภาวะได้รับการพิจารณาในกระบวนการพัฒนานโยบาย ยุทธศาสตร์ โครงการและแผนงานด้านเกษตรกรรม และการพัฒนาชนบท เพื่อให้หญิงชนบทสามารถเป็นผู้ดำเนินการและมีตัวตนในฐานะผู้มีส่วนได้เสีย ผู้ตัดสินใจ และเป็นผู้ได้รับประโยชน์

- c) สร้างหลักประกันให้มีการปรึกษาหารืออย่างมีประสิทธิภาพกับผู้หญิงจากชุมชนที่ได้รับผลกระทบจากการประกาศเขตอุทยานแห่งชาติ และการใช้ประโยชน์ทางเศรษฐกิจจากที่ดินและพื้นที่ที่พวกเขาครอบครองหรือใช้ประโยชน์อยู่แต่ดั้งเดิม หากมีการกันเขตก็ต้องรับประกันว่าสตรีเหล่านี้ได้รับข้อมูลข่าวสารก่อนตัดสินใจให้ความยินยอมอย่างเสรี และจะต้องมีการชดเชยเยียวยาที่เหมาะสมตามความจำเป็น
- d) สร้างหลักประกันว่าหญิงชนบทจะต้องมีส่วนร่วมในแผนยุทธศาสตร์ระดับชาติของเป้าหมายที่ 5 ใน เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDG) แห่งสหประชาชาติ
- f) ให้สัตยาบันอนุสัญญาว่าด้วยชนเผ่าพื้นเมืองและกลุ่มชนเผ่า 1989 ขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ (ILO 169)

หญิงในที่คุมขัง

44. คณะกรรมการฯ แสดงความกังวลว่า ประเทศไทยเป็นหนึ่งในประเทศที่มีอัตราผู้ต้องขังหญิงสูงที่สุดในโลก ทั้งมีความกังวลเนื่องมาจากเรือนจำหญิงมีจำนวนจำกัดทำให้ผู้หญิงถูกคุมขังในเรือนจำที่ห่างไกลจากครอบครัวและเรือนจำมีสถานะแออัดจนไม่สามารถเป็นไปตามมาตรฐานสากลได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งหญิงตั้งครรภ์และหญิงที่ต้องถูกคุมขังพร้อมกับลูกของตน คณะกรรมการฯ ยังมีความกังวลโดยเฉพาะอย่างยิ่งการตรวจค้นตัวหญิงในเรือนจำที่เป็นการล่วงล้ำทางกาย

45. คณะกรรมการฯ มีข้อเสนอแนะดังนี้

- a) ดำเนินมาตรการเร่งด่วนในการลดจำนวนผู้หญิงในที่คุมขัง รวมทั้งการใช้มาตรการที่ไม่ใช่การคุมขัง และแก้ไขสาเหตุรากเหง้าของการกระทำผิดกฎหมายของผู้หญิง รวมทั้งจากความยากจน
- b) ปรับปรุงสภาพสถานที่คุมขังหญิงให้สอดคล้องกับข้อกำหนดของสหประชาชาติว่าด้วยการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังหญิงและมาตรการแทนการคุมขังต่อหญิงที่กระทำผิด หรือข้อกำหนดกรุงเทพว่าด้วยการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังหญิง (Bangkok Rules) และ กฎมาตรฐานขั้นต่ำว่าด้วยการปฏิบัติต่อนักโทษ (Nelson Mandela Rules) เพื่อแก้ไขปัญหาความแออัดของเรือนจำและสร้างหลักประกันว่าจะมีสถานที่และบริการต่างๆอย่างเพียงพอ โดยเฉพาะสำหรับหญิงมีครรภ์และหญิงที่ถูกคุมขังพร้อมกับลูกของตน

- c) ห้ามและดำเนินการทันทีเพื่อยุติวิธีการตรวจค้นตัวที่เป็นการล่วงล้ำร่างกายของผู้หญิงโดยเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ และให้มีการนำเทคโนโลยี เช่น เครื่องสแกนร่างกายระบบสามมิติในทุกเรือนจำ

มิติเพศภาวะเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงสภาพอากาศและการลดความเสี่ยงภัยพิบัติ

46. คณะกรรมการฯ แสดงความกังวลว่าผู้หญิงโดยเฉพาะหญิงชนบท ถูกกีดกันไม่ให้มีส่วนร่วมในการกระบวนการจัดทำและการปฏิบัติตามนโยบายและแผนปฏิบัติงานเกี่ยวกับการการเปลี่ยนแปลงสภาพอากาศและการลดความเสี่ยงจากภัยพิบัติ ทั้งๆที่ในความเป็นจริงพวกเขาเป็นผู้ที่ได้รับผลกระทบในสัดส่วนที่มากกว่าจากผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงสภาพอากาศและภัยพิบัติ

47. คณะกรรมการฯ มีข้อเสนอแนะ ดังนี้

- a) สร้างหลักประกันว่าผู้หญิงไม่เพียงแต่เป็นเพียงผู้ได้รับผลกระทบเท่านั้น แต่เป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลง ในการออกแบบและปฏิบัติตามนโยบายและแผนปฏิบัติงานต่อเรื่องการเปลี่ยนแปลงสภาพอากาศ การเตรียมพร้อมและลดความเสี่ยงจากภัยพิบัติ
- b) สร้างหลักประกันว่านโยบายและแผนงานดังกล่าว ได้พิจารณามุมมองด้านเพศภาวะและคำนึงถึงความต้องการเฉพาะของผู้หญิง โดยเฉพาะอย่างยิ่งหญิงในชนบทไว้อย่างชัดเจน

การแต่งงานและความสัมพันธ์ในครอบครัว

48. คณะกรรมการฯ ยินดีที่มีการแก้ไขกฎหมายเกี่ยวกับการหมั้นตามข้อเสนอแนะในครั้งก่อนของคณะกรรมการฯ (CEDAW/C/THA/CO/5, para.20) และคณะกรรมการฯ ได้รับทราบด้วยว่า ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 277 มีการแก้ไขเพื่อประกันว่าผู้ข่มขืนกระทำชำเราเด็กอายุต่ำกว่า 15 ปีนั้น จะต้องไม่ได้รับการยกเว้นโทษ อย่างไรก็ตามคณะกรรมการฯ ยังคงกังวลว่ามาตรา 277 (5) ของประมวลกฎหมายอาญายังอนุญาตให้ศาลใช้ดุลพินิจในการลดโทษผู้กระทำความผิด และเด็กหญิงอายุเพียง 13 ปี ที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศยังคงสามารถสมรสกับผู้ล่วงละเมิดเธอได้อย่างถูกต้องตามกฎหมาย คณะกรรมการฯ แสดงความกังวลต่อไปด้วยว่า มีการปฏิบัติที่เป็นภัยอันตราย เช่น การแต่งงานในวัยเด็กและ/หรือการบังคับแต่งงาน การมีภรรยาหลายคนที่ยังคงเกิดขึ้น โดยเฉพาะในพื้นที่ชนบทและพื้นที่ห่างไกล

49. คณะกรรมการฯ ขอเสนอแนะต่อประเทศไทยดังนี้

- a) ให้แก้ไขมาตรา 277 (5) ของประมวลกฎหมายอาญาให้แน่ใจว่าอายุต่ำสุดของการแต่งงานอยู่ที่ 18 ปี ทั้งหญิงและชาย ทั่วทั้งประเทศไทย และจะต้องมีมาตรการที่จัดการแต่งงานในวัยเด็ก และ/หรือการบังคับแต่งงาน
- b) สร้างหลักประกันว่าการมีภรรยาหลายคนเป็นสิ่งต้องห้ามทั่วทั้งประเทศไทย รวมทั้งในพื้นที่ จังหวัดชายแดนใต้ด้วย และให้มีมาตรการที่เป็นรูปธรรมที่จะต่อต้านเรื่องดังกล่าว ผ่านการ ปรัชญาหรือกับชุมชนที่เกี่ยวข้องและองค์กรผู้หญิงในท้องถิ่น

การเก็บและวิเคราะห์ข้อมูล

50. คณะกรรมการฯ ยังกังวลเรื่องที่ไม่ม่มีระบบการจัดเก็บและรวมศูนย์ข้อมูล ไม่ว่าจะเป็นการรวบรวมสถิติ ข้อมูลและการวิเคราะห์ที่น่าเชื่อถือเกี่ยวกับสถานการณ์ของผู้หญิงในทุกประเด็นที่ครอบคลุมโดยอนุสัญญาฯ

51. คณะกรรมการฯ เสนอแนะต่อประเทศไทยให้ปรับปรุงระบบการจัดเก็บข้อมูลอย่างเร่งด่วน รวมทั้งการ สร้างความเข้มแข็งให้กับสถาบันที่เกี่ยวข้อง เพื่อจัดเก็บ วิเคราะห์ และเผยแพร่ข้อมูลสถิติที่ครอบคลุมทุก ประเด็นในอนุสัญญาฯ โดยมีการจำแนกข้อมูลแบ่งตามอายุ เพศ ความบกพร่องทางร่างกาย ถิ่นที่อยู่อาศัย ชาติ กำเนิด และภูมิหลังทางทางเศรษฐกิจและสังคม เพื่อใช้ในการวิเคราะห์สถานการณ์ของผู้หญิงทุกกลุ่ม โดยเฉพาะกลุ่มที่มีความเปราะบางต่อการถูกละเมิดสิทธิมนุษยชนและจะต้องใช้ในการจัดทำ ติดตามและ ประเมินผลกฎหมาย นโยบายและ โครงการต่างๆ

การแก้ไขมาตรา 20 (1) ของอนุสัญญาฯ

52. คณะกรรมการฯ สนับสนุนให้ประเทศไทยยอมรับ โดยเร็วที่สุดที่จะแก้ไขข้อบทที่ 20 (1) ของอนุสัญญาฯ เฉพาะนี้ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเวลาในการประชุมของคณะกรรมการฯ

ปฏิญญาและแผนปฏิบัติการจากปักกิ่ง

53. คณะกรรมการฯ เรียกร้องให้ประเทศไทยนำปฏิญญาและแผนปฏิบัติการจากปักกิ่ง มาใช้ ในความ พยายามของประเทศไทยที่จะปฏิบัติตามข้อบทของอนุสัญญาฉบับนี้ด้วย

วาระการพัฒนาที่ยั่งยืน 2030

54. คณะกรรมการฯ เรียกร้องให้มีการตระหนักถึงความเสมอภาคระหว่างเพศในเชิงสาระ ที่สอดคล้องตาม ข้อบทต่างๆของอนุสัญญาฉบับนี้ตลอดทุกขั้นตอนในการปฏิบัติตามวาระแห่งการพัฒนาที่ยั่งยืน 2030 (ปี พ.ศ.2573)

การเผยแพร่

55. คณะกรรมการฯ เรียกร้องให้ประเทศไทย สร้างหลักประกันว่าจะมีการเผยแพร่ข้อคิดเห็นโดยสรุปนี้ ภายในเวลาที่เหมาะสม และจัดทำเป็นภาษาทางการของรัฐภาคีให้กับสถาบันต่างๆของรัฐในทุกระดับ (ระดับชาติ ระดับภูมิภาค และท้องถิ่น) โดยเฉพาะในรัฐบาล รัฐมนตรี รัฐสภาและ ตุลาการ เพื่อให้สามารถ นำไปปฏิบัติอย่างเต็มที่

ความช่วยเหลือทางด้านเทคนิค

56. คณะกรรมการฯ แนะนำให้ประเทศไทยนำเอาการปฏิบัติตามอนุสัญญาฉบับนี้ไปประสานกับความ พยายามในงานด้านการพัฒนา และให้ใช้ประโยชน์จากความช่วยเหลือทางด้านเทคนิคด้านต่างๆ ทั้งใน ระดับภูมิภาคและระดับสากลสำหรับเรื่องนี้

การลงนามและให้สัตยาบันอนุสัญญาฉบับอื่นๆ

57. คณะกรรมการฯ รับทราบว่าประเทศไทยเข้าร่วมเป็นภาคี ในตราสารสิทธิมนุษยชนหลักๆ 9 ฉบับ ซึ่งจะ เสริมสร้างให้ผู้หญิงในอันที่จะได้รับสิทธิมนุษยชนของตนและเสรีภาพขั้นพื้นฐานในทุกๆด้านของชีวิต คณะกรรมการฯ จึงขอสนับสนุนให้ประเทศไทยให้สัตยาบันอนุสัญญาว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานข้ามชาติ และครอบครัว และอนุสัญญาว่าด้วยการคุ้มครองบุคคลทุกคนจากการถูกบังคับค้ามนุษย์ ซึ่งยังไม่ได้เข้าเป็น ภาคี

การติดตามผลข้อคิดเห็นโดยสรุป

58. คณะกรรมการฯ เรียกร้องให้ภายในกำหนดเวลาสองปี ประเทศไทยจัดทำบันทึกข้อมูลความคืบหน้าใน การปฏิบัติตามข้อเสนอแนะที่บรรจุอยู่ในย่อหน้าที่ผ่านมามีลำดับ 23(b) และ 23 (e), 43(c) และ 43 (d)

การเตรียมการรายงานครั้งต่อไป

59. คณะกรรมการฯ เรียกร้องให้ประเทศไทยจัดส่งรายงานตามวาระฉบับที่ 8 ซึ่งจะถึงกำหนดในเดือน กรกฎาคม พ.ศ.2564 รายงานควรต้องจัดส่งให้ตรงเวลาและครอบคลุมช่วงเวลาทั้งหมดจนถึงวันส่งรายงาน

60. คณะกรรมการฯ เรียกร้องให้ประเทศไทยดำเนินตามแนวทางที่ใช้ร่วมกันในการทำรายงานภายใต้สนธิสัญญาระหว่างประเทศด้านสิทธิมนุษยชนรวมทั้งแนวทางของเอกสารหลักทั่วไป และเอกสารเฉพาะตามสนธิสัญญา (see HRI/GEN/2/Rev.6, chap. I).